

ד"ר אלי פישר:

„אפשר לצמצם בהרבה את מגיפת הכינים!“

אני לא יודעת איך אתם, אבל עד היום חשבתי ש„ד"ר פישר" זה שם של חברת-קוסמטיקה מארצות-הברית. הסתבר שד"ר פישר, הוא פשוט ד"ר אלי פישר מרמת-אביב, דוקטור לפרמצביוולוגיה, ביוכימיה ומיקרו-ביוולוגיה, המחזיק בבעלותו מיפעל לפיתוח תרופות.

מלבד עיסוקו זה החליט הד"ר אלי פישר להתלבש על מכת הכינים של ילדינו, ומהשבוע הבא יטיילו הוא וצוותו בין קייטנות-הילדים ויעשו מה שהאמהות לא עשו. האם עדיין יש מגיפת-כינים כמו לפני שנתיים?

יש. רק שמדברים עליה פחות, כי התרגלו. משרד-הבריאות טוען שיש השנה קצת פחות כינים. אני טוען שיש קצת יותר.

● **מה הסיפור הזה עם הכינים? באמת אי-אפשר להדביר אותן?**

כינים הם ממש לא בעייה. כמעט כל תכשיר הורג אותן. הבעיה היא שרוב התכשירים אינם הורגים את הביצים, ואז מתחילה הפרשה מחדש.

● **ותכשיר שהורג ביצים יש?**

יש, אבל מי יודע עליו?

● **זאת אומרת שלא עשו די פירסומת?**

פירסומת היא תמיד מיסחרית. אני טוען נגד משרד-הבריאות שהוא יודע על קיום התכשירים, אבל ממשיך לגמגם כבר שנים, ומתוך חשבים בלתי-ברורים לי אינו נוקט עמדה, ולא מסביר. אם תיפני ל-10 אחיות לבריאות-היציבה, ותשאלו איך מחסלים כינים, תקבלי 10 תשובות שונות, שתשע מהן אינן נכונות.

● **כלומר, אתה מאשים את משרד-הבריאות במי גסת-הכינים שאינה נגמרת?**

בפירוש כן.

● **תגיד, מה בכלל הנזק שהכינים גורמות?**

אין נזק ממש. רק חוסר-נעימות, גירודים, ובעיקבות הגירודים

בריאות

לפעמים פצע. אף אחד אינו רוצה שיהיו לו כינים, למרות שהן לא גורמות לנזק ממש.

● **אז מה אתה מציע?**

להתחיל להשתמש בתכשירים ההורגים גם ביצים, לעשות את זה בקבוצות, טיפול לכיתה שלמה, לקייטנה שלמה, בית-ספר שלם, ואז סכנת ההדבקה-מחדש מתרחקת.

● **ככה פתרו את זה בארצות-המערב?**

הקטינו את ממת המגפה, לא חיסלו אותה לגמרי. כינים זה כמו טרור, אי-אפשר לגמור אותו לגמרי. אבל לצמצם מאוד, אפשר.

● **אולי, בהזדמנות זאת, תגיד על איזה תכשיר אתה ממליץ?**

כדי שלא יגידו שאני עושה פירסומת לעצמי, אציין את כל שלושת התכשירים הנמצאים בארץ: מונוצ'י, כינמת וחפיף. שלושתם מוצרים טובים ומועילים. (דניאלה שמי)

פננה מושביץ:

„לכחות הפעם התמונות שלי בעיתונות יפות!“

בשבוע שעבר, בשקט-בשקט ובמהירות, התנהל מיספ-טם של פרחי ודויד מושביץ. השניים הואשמו בשימוש בקוקאין. הסם המכונה „סם המילונרים“ הדליק את הדימוין הציבורי. מטבע הנפשות הפועלות, התמקדו הכותרות בזוג מושביץ, על-חשבון הנאשמים האחרים במרשה. בינתיים נולדו כוכבים תיקשורתיים חדשים. מרחי נקנסה בסכום כספי ובתקופת מאסר על-תנאי. התעניינותי איך הסתיימה הפרשה לגביה.

סמים

מה שהיה — היה. זה פגע בי, ואני מניחה שזה יפגע בי גם בעתיד. אבל העיקר — זה מאתדנינו.

● **אני מבינה שמתן מסקהדין של בעלך נדחה.**

כן, אני סומכת עליו, שהוא יודע מה הוא עושה.

● **כלומר: זה נדחה על דעתך?**

זה נדחה על דעתו ועל-פי בקשתו. אני מאמינה שהוא יודע מה הוא עושה.

● **את מופתעת מכך שהתהודה התיקשורתית סחי תה?**

דווקא ידירים שלי, מכרים, צילצלו. לפחות התמונות שלי הפעם בעיתונות יפות... פנו אלי מהעיתונות להתראיין, אבל רחמי תי, ואני רוצה וארחה. זה שייך לעבר. מה שהיה — היה. (דפנה ברק)

יעקב שורין:

„ברחב הירושלמי גידפו, כעסו ואף קיללו!“

קבלת-פנים המונית, נלהבת, ערכו האירים לשחקני נבחרת-הכדורגל שלהם, כאשר חזרו מאלופות אירופה בכדורגל, והיא איננה עטורה בשום כתר. ההמון האירי קיבל את שחקני ארצו, הגם שלא העפילו למישחקי חצי-הגמר. הוא הרעיף עליהם חיבה והוקרה, ורחש להם תודה עבור הכבוד שהעניקו לאירלנד בעצם ההשתתפות במעמד יוקרתי זה. הם לא ערפו את ראשו של המאמן, אלא איפשרו לו לשאת את דבריו לפנייהם, הודו לו והחמיאו לו. האירים הוכיחו, על דרך החיך הג'נטלמני, שההפסד לא זו בלבד שהוא אינו סוף העולם, אלא שהוא, על-פי מה שראינו, כמעט כמו ניצחון. האם גם אנחנו כאן בישראל, בירושלים, בחיפה ובכל מקום בארץ נוכל להעתיק התנהגות זו של אוהדים?

בשאלה זו פניתי ליעקב שורין, שחקן בית"ר ירושלים, שאוהדי קבוצתו ידועים בנאמנותם ואחדותם הרבה לקבוצה.

הלוואי והיינו יכולים בפשטות שכזו להירמות לקהל-האוהדים האירי!

לגבי בית"ר, ואני מאמין שכך הוא המצב לגבי שאר הקבוצות, האוהדים נאמנים מאוד, כל עוד אנו קוצרים הצלחות רבות. הם אינם מוכנים להשלים ולקבל כישלונות. אפילו במצב שבו אנו מפסידים במישחק אחד בלבד, מתוך שורה ארוכה של ניצחונות, הקהל מגיב בכוח, בלעג, ברוגז ובשלילה. זכור לי היטב מיקרה כזה, כשיום למחרת מישחק שהפסדנו אוהדים ברחוב הירושלמי גידפו, כעסו ואף קיללו אותי.

● **איך יחס האוהדים לנבחרת-ישראל, נבחרת הכדורגל הייצוגית של המדינה?**

לצערי, היחס רומה למה שתיארתי. קהל-האוהדים הישראלי לא מוכן לקבל מושגים כמו כישלון, הפסד, שזה חלק טבעי וברור של הכדורגל, והספורט בכלל. הקהל הישראלי הוא בלתי-סובלני,

ספורט

מעליב, ורחוק מאוד מלהיות אוהד.

● **זו התנהגות של התקופה האחרונה?**

לא מדובר באירוע מסויים בזמן האחרון, אלא לפחות בי-10 השנים האחרונות. זו מנטליות של החברה ותכונות מורששות מאוד של קהל-האוהדים.

● **יש אפשרות לשנות את המצב הזה?**

זו משימה קשה, וכמעט בלתי-אפשרית.

● **כמעט?**

זכור לי מיקרה מאוד נדיר, אך אולי יש ניצוץ של תיקווה. בשנה שעברה, בחצי-גמר גביע-המדינה, הפסדנו לקבוצת מכבי תל-אביב. ברקה ה-85 קמו 20 אלף אוהדים ומחאו לנו כפיים, למרות ההפסד. מה שאצל האירים הוא מקובל, אצלנו זה די נדיר, ולכן שינוי מצריך עבודה די קשה. (עווד רכטמן)